

«Социальная карта сотрудника» – программа «Немонетарной мотивации» сотрудников (формирование виртуальных счетов сотрудников в «социальном бюджете» фирмы, выбор льгот по заранее установленной дифференциацией их стоимости и др.)

«Геймификация» как новая бизнес–концепция, базирующаяся на применении подходов, характерных для компьютерных игр в программных инструментах для неигровых процессов и использовании лучших идей программ лояльности, игровых механик и поведенческой экономики в реальных бизнес–процессах (главными сферами Геймификация есть HR, IT и маркетинг–подразделения) [7].

Таким образом, в ближайшей перспективе следует ожидать от рынка управленческих услуг новых нестандартных продуктов и решений, которые позволят управлять мотивацией и корпоративной культурой.

Література:

1. Лымарева О. А. Инновационный подход в кадровом менеджменте / Лымарева О. А., Горенко А. А. // Экономика и менеджмент инновационных технологий. – 2013. – № 10. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://ekonomika.snauka.ru/2013/10/3132>.
2. Скрипник Н.А. Анализ кадрового потенциала предприятия как сложной многоуровневой динамической системы / Н.А. Скрипник // Міжнародний науковий журнал. Механізми регулювання економіки (МНЖ "МРЭ"). ISSN 1726–8699 – Суми: СумГУ – 2014. – № 4 – С. 162–174. Режим доступа: http://mer.fem.sumdu.edu.ua/index.php?cmd=view_article&article_id=362&issue_id=23
3. Долженко Р. А. Инновации в системе управления персоналом организации / Р. А. Долженко // Вестник Алтайского государственного аграрного университета. – 2013. – № 1 (99). – С. 149–153.
4. Скрипник Н.А. Чинники формування кадрового потенціалу підприємств машинобудівної промисловості регіону/ М.М. Миколайчук, Н.А. Скрипник // Вісник донбаської державної машинобудівної академії (Збірник наукових праць) – Краматорськ: ДДМА – 2012. – № 4 (29). – С. 254–260.
5. Елистратова Е. Н. Применение механизмов инновационного воздействия к системе управления персоналом организации / Е. Н. Елистратова // Экономические науки. – 2008. – №46. – С. 249–255.
6. Суровикин Н. В. Система управления персоналом как инновация / Н. В. Суровикин [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://personaldept.h12.ru/nomer1/supinn1.html>.
6. Головин А. Геймификация для крупных компаний / А. Головин. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://adindex.ru/publication/tools/2013/08/14/101270.phtml>.
7. Бегулина С. Геймификация: может ли она повысить эффективность бизнеса? / С. Бегулина [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.digitalworkplace.ru/social/43/>

ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ СТИМУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ ЛІЗИНГУ В УКРАЇНІ

ст. викладач В.А.Сааджан,

А.Е. Бойко

Одеський національний політехнічний університет

Сучасний стан технічного парку більшості вітчизняних підприємств потребує технічного переоснащення та оновлення основних фондів, запровадження інноваційних технологій та технологічних процесів. Ці зміни та впровадження потребують значних фінансових ресурсів яких у підприємств не достатньо для проведення модернізації, технічного розвитку, реконструкції на інноваційній основі. Достатньо високі ставки за використання кредитних ресурсів роблять цей вид залучення грошей за для проведення технічного розвитку українських підприємств практично не здійснений та ризикованим. В таких обставинах зростає значення лізингу для суб'єктів господарювання як нового перспективного методу інвестування. Світовий досвід використання лізингу довів високу його інвестиційну ефективність. Так, лізинг у США є основним інвестиційним інструментом, на долю якого на протязі багатьох років припадає більш ніж 30% інвестицій в обладнання. Лізинг є дієвим інвестиційним засобом для розширення матеріально–технічної бази на інноваційній основі підприємств і може вдало використовуватись в Україні.

Питанням лізингу в Україні присвячені наукові праці В.І. Артиши, Внуквої Н., В.Горемикіна, Мокай А.В.Т. Другової, О.С. Кузьміна, Н.В. Лісовської, С.М. Лукаш, В.Трача, А.В. Череп, В.І. Черненко та ін. Дослідження присвячені класифікаційним ознакам, видам лізингу, принципам організації лізингової діяльності, схемам формування лізингових відносин, складанню договорів, формуванню сум платежу, перевагам та недолікам лізингу в порівнянні з кредитними ресурсами. Однак у зв'язку з політико-економічними змінами які постійно відбуваються виникає потреба у постійному дослідженні тенденцій щодо проблем та стимулювання лізингу в Україні.

У Законі України «Про лізинг» лізинг – це підприємницька діяльність, яка спрямована на інвестування власних чи залучених фінансових коштів і полягає в наданні лізингодавцем у виключне користування на визначений строк лізингоодержувачу майна, що є власністю лізингодавця або набувається ним у власність за дорученням і погодженням із лізингоодержувачем у відповідного продавця майна, за умови сплати лізингоодержувачем періодичних лізингових платежів.[1]

Об'єктом лізингу може бути будь-яке рухоме і нерухоме майно, що відноситься за діючою класифікацією до основних засобів, крім майна, забороненого до вільного обігу на ринку. Залежно від об'єкта лізингу розрізняють лізинг устаткування і лізинг нерухомого майна.

Суб'єктами лізингу є:

- власник майна (лізингодавець) – особа, яка спеціально набуває майно для здачі його в тимчасове користування;

- користувач майна (лізингоодержувач) – особа, яка отримує майно у тимчасове користування;

- продавець майна – особа, що продає майно, що є об'єктом лізингу.

Відповідно класифікаційним ознакам видами лізингу мають бути:

- фінансовий – обладнання закупається у постачальника-виробника ресурсами лізингової компанії та передається в користування лізингоодержувач. Після сплати усіх платежів відповідно лізингового договору лізингоодержувач бере повні права щодо володіння майном. Це найбільш популярний вид лізингу у розвинутих країнах;

- оперативний (операційний лізинг) – по закінченні дії договору майно повертається у власність лізингової компанії;

- поворотний – в ролі постачальника обладнання виступає сама лізингова компанія. Організація-позичальник продає своє майно компанії-кредитору, потім укладається договір про взяття цього майна в оренду під лізингові виплати. Даний вид лізингу зазвичай використовується, коли організації потрібні кошти на подальший розвиток;

- міжнародний – одна зі сторін, що бере участь в договорі лізингу, є іноземною. Під час укладання договору в Україні, в ролі нерезидента виступає лізингова компанія, яка як правило, має власні частки в фірмах-постачальниках [2].

Дослідження дозволяють визнати – міжнародний лізинг набув значний розмах. У розвинених країнах капітальні інвестиції у виробництво значною мірою здійснюються за допомогою міжнародного лізингу. У країнах Європейського Союзу, за даними Світового банку, через лізинг здійснюється 15–30% інвестицій в основні фонди. В Україні ця цифра становить 1,2%. При цьому для промислового сектору економіки цей показник близький до нуля, оскільки понад 80% усіх активів, наданих у лізинг, припадає на транспортні засоби, які використовуються переважно підприємствами транспортної, торговельної та інших галузей.[3].

Лізинг в Україні – відносно новий вид діяльності і як свідчить статистика не в повною мірою задіяне, що свідчить про необхідність виявлення проблем чому ця форма фінансування не набуває дійсного розвитку.

Здійснені дослідження дозволили виявити основні причини, що стримують розвиток лізингу в Україні, до яких треба віднести:

- воєнно-політичні дії які відбуваються в Україні, що підвищує ризик міжнародного ризику за допомогою якого можливо здійснювати інноваційні управлінські рішення щодо підвищення техніко-економічного потенціалу українських підприємств;

- підвищенні ставки на фінансові ресурсу пов'язаних з інфляційними процесами, що призводить до фінансової неспроможності лізингових компаній;

- не стабільність у банківському секторі, що призводить до закриття деяких банків які є банками-засновниками (для яких це є однією з форм кредитування підприємств) лізингових компаній і що одразу відгукується на їх діяльності;

- здійснення деякими лізинговими компаніями більш жорсткіших умов щодо забезпечення договору лізингу – потребує додаткового забезпечення предмету лізингу або гарантії третьої особи, що знецінює самий принцип лізингу – об'єкт лізингу є забезпеченням угоди між лізингодавцем та лізингодержувачем;
- не достатньо сприятливі умови податкового та митного законодавства для проведення міжнародного лізингу;
- не можливість повністю убезпечитись від таких не правомірних дій як шахрайство;
- ризик отримати відмову від страхової компанії виплат по відшкодуванню застрахованого майна у разі настання страхового випадку.

Для стимулювання інвестицій у виробничу сферу, для відновлення промислового потенціалу, підвищення конкурентоспроможності вітчизняних підприємств необхідно розвивати лізингові відносини. Але для цього потрібно створити відповідні умови. Можна виділити багато факторів, що стримують розвиток лізингу, але головним із них є відсутність нормативно-правової бази, яка б досконало регулювала б лізингову діяльність. Закону України «Про лізинг» та зміни до нього які діють недостатньо для стимулювання розвитку міжнародного лізингового бізнесу, а він є одним із перспективних методів інвестування інноваційних програм для підвищення конкурентоспроможності продукції і підприємств в цілому. В Україні існують певні перешкоди для подальшого розвитку даного виду міжнародних економічних відносин.

Для забезпечення розвитку міжнародного лізингу в Україні необхідно:

- удосконалити законодавчу базу – привести її у відповідність до міжнародних норм лізингу;
- запровадити інвестиційні податкові пільги при імпорті високотехнологічного обладнання в Україну;
- створити лізингові фонди для сприяння лізингу у пріоритетних галузях промисловості.[5]

Напрямами з розвитку ринку лізингових послуг мають стати:

- удосконалення законодавчої бази;
- унеможливити випадки шахрайства;
- сприяння розвитку інфраструктури ринку лізингових послуг;
- розробка програми заохочення іноземних інвестицій у формі лізингу;
- забезпечення захисту прав учасників ринку лізингу.

Таким чином, треба визначити, що лізинг – це інструмент який може надати українським підприємствам здійснювати технічне переозброєння на інноваційної основі, та підвищити ефективність підприємницької діяльності в сфері виробництва при умовах надбання політично-економічної стабільності в країні, удосконалення законодавчої бази сприятливої для розвитку лізингу в Україні.

Література:

1. Закон України «Про лізинг» от 11.12.03г.№1381–ІУ. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://search.ligazakon.ua/>
2. Гальперіна Л. П., Литвиненко Н. П. Міжнародний ринок лізингу в умовах нестабільності розвитку світової економіки [Електронний ресурс] – Режим доступу: economy.kpi.ua/files/files/17
3. Річні звіти Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, за 2005–2014 роки [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://nfp.gov.ua/content/richni-zviti-nackomfinposlug.html>.
4. Стаднік Є.О. Аналіз сучасного стану ринку лізингу в Україні / Є.О. Стаднік // Актуальні проблеми економіки. – 2013. – № 6. – С. 60–66.
5. Черкаська Г. І., Кравченко Ю.М. Міжнародний лізинг як інструмент зовнішньоекономічних відносин. Електронний ресурс – Режим доступу: <http://intkonf.org/cherkaska-gi-kravchenko-yum-mizhнародniy-lizing-yak-instrument-zovnishnoekonomichnih-vidnosin>
6. Позитивні практики підтримки і стимулювання інноваційної активності малих підприємств [Електронний ресурс] / Є.В. Лазарева, А.В. Курносова, А.О. Попова // Економіка: реалії часу. Науковий журнал. – 2014. – № 4 (14). – С. 108-114. – Режим доступу до журн.: <http://economics.opu.ua/files/archive/2014/n4.html>